

Arrest

nr. 280 149 van 16 november 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 3 mei 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 maart 2022 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 mei 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2022 .

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. SAKHI MIR-BAZ verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché I. LASSOUED, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 10 november 2020 een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Verweerder neemt op 10 maart 2022 een beslissing waarbij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"[...] in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij sinds eind 1999, begin 2000 ononderbroken in België verblijft. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat dit niet correct is. Zo bevindt er zich in het administratief dossier een aankomstverklaring (bijlage 3) waaruit blijkt dat betrokkene op 29.01.2008 België is binnengekomen met een Spaanse verblijfsvergunning. Deze verblijfsvergunning werd op 18.01.2007 afgeleverd te Alicante en was geldig tot 30.09.2011. Verder blijkt uit de verschillende in- en uitreisstempels die zich bevinden in het bij onderhavige aanvraag voorgelegd paspoort met nummer X. dat betrokkene in 2018–2019 regelmatig heen en weer is gereisd tussen België en Georgië. Op basis van deze gegevens blijkt dus dat betrokkene zich niet kan beroepen op een ononderbroken verblijf in België vanaf 1999-2000 en bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Verder haalt betrokkene aan dat zijn ex-echtgenote en zijn (nu meerderjarige) kinderen geregulariseerd zijn in België. Echter, betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Immers, betrokkene legt geen enkel bewijs voor dat hij momenteel nog effectieve en/of affectieve banden heeft met zijn kinderen en/of ex-echtgenote. Ook blijkt uit de gegevens van het rijksregister dat betrokkene al sinds 2006 niet meer op hetzelfde adres verblijft als zijn ex-echtgenote en de nu meerderjarige kinderen. Aangezien betrokkene geen bewijzen voorlegt dat hij nog daadwerkelijk contact heeft met zijn ex-echtgenote en meerderjarige kinderen, is een schending van art. 8 EVRM, voor wat dit element betreft, niet van toepassing. Vervolgens beweert betrokkene dat hij in België een bepaald sociaal en economisch welzijn heeft opgebouwd in de zin van art. 8 EVRM. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonbaar dat zijn sociale en economische banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.

Tot slot dient er volledigheidshalve opgemerkt te worden de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk betekent van de (eventuele) familiale en/of sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn ex-echtgenote, zijn kinderen en sociale banden, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt.

Vervolgens beweert betrokkene dat hij de voorwaarden vervult en hij zich dus ook in een identieke situatie bevindt als de mensen die een regularisatie indienen op basis van de wet van 22.12.1999. Dit element kan evenmin als een buitengewone omstandigheid aanvaard worden aangezien, ten eerste, de wet van 22.12.1999 een enige en unieke operatie was. De criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980. En ten tweede is het aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor betrokkene met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een aanvraag om machtiging tot verblijf individueel onderzocht.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3. De

algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook beweert betrokkene dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst waardoor hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst om daar deze aanvraag in te dienen. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst waardoor hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst om daar deze aanvraag in te dienen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Tot slot, wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar betekent voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land en dat hij zich steeds als een voorbeeldige burger heeft gedragen, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene zijn best heeft gedaan om de taal te leren en zich te mengen tussen de Belgen, dat hij brieven van kennissen voorlegt en dat hij een werkgever heeft gevonden die bereidt is om hem in dienst te nemen) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.3. Verweerder neemt op 10 maart 2022 tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in de vorm van een bijlage 13. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“[...] De heer

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Volgens de meest recente inreisstempel in het geldig paspoort met nummer X., kwam betrokkene op 20.10.2019 België binnen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij sindsdien België verlaten heeft. Bijgevolg is de termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen dus ruimschoots overschreden.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder argumenteert in de nota met opmerkingen dat het beroep onontvankelijk is in de mate dat het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, omdat verzoeker *“inzake het bevel om het grondgebied te verlaten geen enkele wets- of verdragsbepaling of beginsel aan[voert] die door de besteden maatregel zou zijn geschonden, laat staan de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.”*

2.2. Het enig middel dat hierna wordt besproken, is duidelijk alleen gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

2.3. In fine van zijn verzoekschrift onder het kopje “*wat betreft het bevel*” betoogt verzoeker als volgt: “*De bestreden beslissing dient geschorst te worden aangezien verzoeker gelet op de beslissing dient terug te keren naar zijn land van herkomst en dit onmogelijk is gelet op zijn problematiek. Indien de beslissing niet geschorst wordt, zal dit enorme problemen voor verzoeker teweeg brengen en zal dit levensbedreigend zijn voor verzoeker.*”

Hierin kan geen rechtsregel of rechtsbeginsel worden gelezen dat verzoeker geschonden acht en volgens hem kan leiden tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

Het beroep is derhalve onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

3.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van “*artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijke bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.*”

Hij verstrekt volgende concrete toelichting bij zijn middel:

“[...] Verweerder meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker die hij ingediend heeft op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is.

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”.

Verweerder verwijst naar een paar keren die verzoeker heen en terug gereisd is naar zijn land van herkomst.

Verzoeker meent dat hij in zijn aanvraag nooit vermeld heeft ‘ononderbroken’ in België gewoond te hebben.

Verzoeker meent dat uit de voorgelegde stukken duidelijk blijkt dat het centrum van de belangen van hem sinds meerdere jaren in België ligt.

Verzoeker heeft een huurovereenkomst voorgelegd.

Men zal over geen huurovereenkomst beschikken en maandelijks huur betalen in een land waar zijn centrum van belangen niet ligt.

Vooraf wanneer verzoeker sinds 2000 gekend is bij de DVZ en vooral verweerder weet dat de kinderen en ex echtgenote van verzoeker in België wonen.

Verzoeker meent dat het feit dat pas in 2018 een paar keren naar zijn land van herkomst teruggedaan is mag geen reden zijn om zijn aanvraag af te wijzen.

Verweerder stelt dat verzoeker sinds 2006 niet meer samenwoont met de kinderen en de een affectieve banden aan te tonen.

Verzoeker meent dat het feit dat hij apart woont mag geen reden zijn om aan te nemen dat hij geen affectieve banden heeft met de kinderen.

Elk normaal mens heeft affectieve band met zijn kinderen.

Maakt niet uit of de kinderen met de ex wonen of met verzoeker.

De houding van verweerder: ga terug naar uw land van herkomst en dien de aanvraag 9bis Vreemdelingenwet daar in, is niets anders dan overdrijven formalisme.

Wat verandert dit in de zaak of in de beslissing van verweerder?

Alsof de aanvragen 9bis vw die via de ambassades ingediend zijn gezegd zijn door God.

Het gaat over de dezelfde persoon en dezelfde situatie.

Verweerster interpreteert de buitengewone omstandigheden op een zeer strikte wijze. Dit is op zich een onmenselijke en vernederende behandeling om iemand meer dan 1 jaar te laten wachten op een beslissing en dan zo iets te stellen.

Het moet de plicht van verweerster zijn om in z'n gevallen de aanvraag direct binnen 1 maand onontvankelijk te verklaren.

Door dit niet te doen geeft verweerster aan verzoekers valse hoop om 1 of soms 2 jaren te wachten op een beslissing.

Welke?

Uw aanvraag is onontvankelijk.

Men hoeft geen jurist zijn om te beseffen dat een dergelijke handelingswijze niets anders is dan een onmenselijke en vernedering behandeling.

De motivering van de bestreden beslissing om verzoeker aanvraag onontvankelijk te verklaren is niet afdoende en is in strijd met artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker is van mening dat zijn aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden omdat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft.

Men kan deze aanvraag in België indienen indien er sprake is van buitengewone omstandigheden (R.v. St., nr. 56146; R.v.St nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962? 11 juli 1996, T.Vreemd. 1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou bekeken voor betrokkenen.

Verzoeker woont meerdere jaren in België.

Dit is een buitengewone inspanning die verweerder van verzoeker verwacht wetend dat ze amper in staat is om zich draaiend te houden in België, laat staan in Afghanistan en Pakistan.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoeker meent dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoeker uit deze motivering niet afleiden waarom verweerder dit niet onderzoekt in zijn bestreden beslissing.

De Belgische overheid is verplicht om met dit element rekening te houden bij de aanvragen 9bis ww.

Verweerder dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren.

Verzoeker is van oordeel dat de onontvankelijkheidsbeslissing een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel.

Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat een rechtsregel op gelijke wijze wordt toegepast op eenieder die in het toepassingsgebied ervan valt.

Verzoeker diende een regularisatieaanvraag in en verweerder verklaarde deze aanvraag onontvankelijk.

Verzoeker begrijpt niet waarom de ene regularisatieaanvraag ontvankelijk en de andere onontvankelijk verklaard wordt. Het gaat nochtans - onder dezelfde omstandigheden - over de dossiers van de vreemdelingen die 4 - 5 jaar in België gewoond hebben.

Dit lijkt op een situatie waarin in het Romeinse rijk een Romeinse keizer op willekeurige wijze oordeelde over het leven en de dood van de mensen.

Verzoeker meent dat verweerder het gelijkheidsbeginsel geschonden heeft. Hij meent eveneens dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, waarvoor de gegrondheid van zijn aanvraag diende onderzocht te worden.

Verzoeker kan op geen enkele manier uit de bestreden beslissing afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken en vervolgens niet kunnen leiden tot regularisatie.

Van verweerder mag in redelijkheid verwacht worden dat hij minstens op een correcte wijze motiveert waarom de integratie en langdurig verblijf van verzoekers geen buitengewone omstandigheid uitmaken.

Door zo te handelen kan verweerder alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen. Men dient rekening te houden met het geheel van elementen die aangehaald zijn door de verzoekers.

Verzoeker wenst verder ook te verwijzen naar het hieronder staande arrest:

Het arrest nr. 80 255 van 26 april 2012 van uw Raad.

“De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen.”

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsvergunning...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering.”

Hieruit blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

Verweerder moet motiveren waarom integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van DVZ om de opgebouwd integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?

Zoals uit het bovenvermelde blijkt, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden, waardoor de regularisatieaanvraag van verzoeker in België werd Ingediend.

De stelling van verweerder getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoeker. Verweerder heeft blijkbaar over het hoofd gezien dat verzoeker meerdere jaren niet meer in het land van herkomst woont.

Verweerder schendt het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet na meerdere jaren verblijf in België kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: “niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.”

Verzoeker woont meer dan 20 jaar niet meer in zijn land van herkomst.

Verzoeker bevindt zich in buiten gewone omstandigheden daar een terugkeer naar het land van herkomst een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

A.M.M. Bros omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten - en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase fen de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming. (Administratieve rechtsbibliotheek, "Beginselen van behoorlijke bestuur", Die Keure, 2006, p. 102).

Verweerder dient rekening te houden met alle elementen in het dossier alvorens een beslissing te nemen.

Verweerder schendt evekens de motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht stelt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

Dit wil zeggen dat de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijke bestuur en behoorlijke burgerschap, Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer 19).

Indien verweerder van mening is dat hij geen rekening dienen te houden met de integratie en langdurige asielpcedure van verzoeker, dient hij dit uitgebreid en gefundeerd te motiveren.

Verzoeker kan niet uit de bestreden beslissing afleiden waarom verweerder geen rekening heeft gehouden met het feit dat in geval van verzoeker geen sprake is van een buitengewone omstandigheid.

Een dergelijke handelingswijze is niets anders dan een bewijs van de onzorgvuldigheid waarmee verweerder het dossier van verzoekers heeft onderzocht.

Bijgevolg:

Verzoeker is van mening dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art. 9bis.<W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden af gegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik [1 waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken]!;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoon.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1 ' elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève,

zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2' elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3' elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4' elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

De staatssecretaris of zijn gemachtigde heeft geen rekening gehouden met het geheel van feitelijke elementen.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Dat dit middel gegrond is.

[...]"

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.3. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing in casu is voorzien van een duidelijke feitelijke en juridische motivering. Zo wordt in deze beslissing, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard, omdat de ingeroepen elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Hierbij wordt ingegaan op de door verzoeker ingeroepen elementen, met inbegrip van het aangehaalde langdurig verblijf en integratie en wordt geconcretiseerd waarom deze niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk worden gevolgd waar hij opwerpt dat hij uit de motivering niet kan afleiden waarom verweerder de buitengewone omstandigheden niet onderzoekt in de bestreden beslissing.

3.4. Verzoeker verwijst ter ondersteuning van de geschonden geachte formele motiveringsplicht tevergeefs naar een arrest van de Raad van 26 april 2012. Dit arrest heeft immers betrekking op een beoordeling van de elementen langdurig verblijf en integratie in de gegrondheidsfase van een verblijfsaanvraag die reeds onvankelijk werd verklaard, quod non in casu. De verwijzing naar voormeld arrest is derhalve niet dienstig, nog los van de vaststelling dat arresten in de continentale rechtstraditie hoe dan ook geen precedentenwerking kennen.

3.5. Verzoeker is ervan overtuigd dat de motivering van de eerste bestreden beslissing niet afdoende is, maar hiermee toont hij niet aan dat de motieven die in deze beslissing zijn opgenomen hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht. Deze vaststelling dringt zich des te meer op gezien verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motieven van de eerste bestreden beslissing en in zijn betoog van oordeel is dat deze de materiële motiveringsplicht schendt.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

3.6. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.7. De eerste bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven [...]”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op het in artikel 9 van de Vreemdelingenwet neergelegd principe dat een vreemdeling een machtiging om langer dan de in artikel 6 van deze wet bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en, zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient verweerder na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

3.8. In casu werd verzoekers verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaard, omdat de door hem aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die hem toelaten de aanvraag om verblijfsmachtiging in België in te dienen.

3.9. Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad toetst op dit punt terughoudend. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch is het aan de Raad om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in diens plaats.

3.10. Door in zijn verzoekschrift de draagwijdte van het begrip *“buitengewone omstandigheden”* te duiden met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, toont verzoeker niet concreet aan dat verweerder de door hem aangehaalde buitengewone omstandigheden in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou hebben beoordeeld of hieraan een invulling heeft gegeven die strijdig is met de aangehaalde rechtspraak van de Raad van State. De Raad wijst erop dat de mogelijkheid om in België een verblijfs-

machting aan te vragen als uitzonderingsbepaling, anders dan verzoeker denkt, wel degelijk restrictief moet worden geïnterpreteerd (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

3.11. De eerste bestreden beslissing stelt met betrekking tot de door verzoeker aangehaalde elementen *“dat betrokkene zijn best heeft gedaan om de taal te leren en zich te mengen tussen de Belgen, dat hij brieven van kennissen voorlegt en dat hij een werkgever heeft gevonden die bereidt is om hem in dienst te nemen”*, wat redelijkerwijs elementen betreft die samenhangen met verzoekers aangehaalde lang verblijf en integratie in België, op pertinente wijze vast dat deze elementen behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en derhalve niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Zo oordeelde de Raad van zijn State in het in de eerste bestreden beslissing aangehaalde arrest nr. 198 769 van 9 december 2009 immers dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* Met zijn overtuiging dat elementen van verblijf en integratie in overweging moeten worden genomen zowel in de ontvankelijkheidsfase als in de gegrondheidsfase en dat de andere zienswijze van verweerder van *“een eenzijdige interpretatie”* getuigt, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval in andersluidende zin zou moeten worden geoordeeld.

3.12. Het bovenvermelde houdt in dat zelfs indien verzoekers kritiek op de tweede alinea van de bestreden beslissing terecht zou zijn, met name dat verweerder ten onrechte uit zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag heeft afgeleid dat hij een ononderbroken verblijf in België heeft aangehaald, kan deze kritiek geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De betrokken passage kan worden beschouwd als overtuigend.

3.13. In de bestreden beslissing kan op pertinente wijze worden gelezen: *“En ten tweede is het aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor betrokkene met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een aanvraag om machting tot verblijf individueel onderzocht.”* Met zijn overtuiging dat de bestreden beslissing een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel en zijn eenvoudig betoog dat hij niet begrijpt *“waarom de ene regularisatieaanvraag ontvankelijk en de andere onontvankelijk verklaard wordt. Het gaat nochtans – onder dezelfde omstandigheden – over de dossiers van de vreemdelingen die 4-5 jaar in België gewoond hebben.”*, waarbij over deze dossiers geen details worden verstrekt, toont verzoeker geen schending aan van het gelijkheidsbeginsel. Een schending van het gelijkheidsbeginsel kan immers slechts worden aanvaard indien met feitelijke en concrete gegevens aangetoond wordt dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld (RvS 5 maart 2004, nr. 128.878). Verzoeker laat evenwel na dit te doen. Hij toont niet aan dat hij zich bevindt in een volstrekt gelijkaardige situatie als de vreemdelingen naar wie hij verwijst. Het loutere feit dat bepaalde aanvragen om verblijfsmachting overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk worden verklaard en andere onontvankelijk, volstaat uiteraard niet om tot een schending van het gelijkheidsbeginsel te besluiten, gelet op het feit dat elke aanvraag om verblijfsmachting individueel wordt beoordeeld.

3.14. In de eerste bestreden beslissing kan worden gelezen: *“Verder haalt betrokkene aan dat zijn ex-echtgenote en zijn (nu meerderjarige) kinderen geregulariseerd zijn in België. Echter, betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om via de gewone procedure de aanvraag om machting tot verblijf in te dienen. Immers, betrokkene legt geen enkel bewijs voor dat hij momenteel nog effectieve en/of affectieve banden heeft met zijn kinderen en/of ex-echtgenote. Ook blijkt uit de gegevens van het rijksregister dat betrokkene al sinds 2006 niet meer op hetzelfde adres verblijft als zijn ex-echtgenote en de nu meerderjarige kinderen. Aangezien betrokkene geen bewijzen voorlegt dat hij nog daadwerkelijk contact heeft met zijn ex-echtgenote en meerderjarige kinderen, is een schending van art. 8 EVRM, voor wat dit element betreft, niet van toepassing. [...]”*

3.15. Met betrekking tot het feit dat zijn meerderjarige kinderen een verblijf van onbepaalde duur in België hebben, betwist verzoeker niet dat hij niet met zijn meerderjarige kinderen samenwoont zoals vermeld in de bestreden beslissing maar stelt hij dat dit geen reden is om aan te nemen dat hij geen affectieve banden heeft met zijn kinderen. Dergelijk bloot betoog kan bezwaarlijk de voormelde passage aan het wankelen

brenghen. Bovendien gaat verzoeker eraan voorbij dat de bestreden beslissing ook nog stelt: *“Tot slot dient er volledigheidshalve opgemerkt te worden de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk betekent van de (eventuele) familiale en/of sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn ex-echtgenote, zijn kinderen en sociale banden, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt.”* Hiertegen brengt verzoeker niets in.

3.16. Volgens verzoeker is het de plicht van verweerder om de aanvraag om verblijfsmachtiging *“direct binnen 1 maand onontvankelijk te verklaren”*. Verzoeker laat echter na de juridische grondslag van zijn betoog weer te geven. Voorts kan hij bezwaarlijk worden gevolgd in zijn betoog dat het feit dat hij meer dan één jaar heeft gewacht op een beslissing van verweerder een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt. Het kan alleszins de administratie niet ten kwade worden geduid verzoekers zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Verzoeker toont ook niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat de eerste bestreden beslissing, die zijn verblijfstoestand niet wijzigt, eerder had moeten worden genomen.

3.17. Verzoeker stipt in zijn betoog de schending aan van artikel 3 van het EVRM. In zijn in punt 1.1. bedoelde verblijfsaanvraag had verzoeker, die afkomstig is uit Georgië, aangehaald: *“Door verzoeker terug naar een land te sturen waar hij zich moeilijk kan aanpassen, waar hij gemarginaliseerd zal worden, kan men artikel 3 EVRM schenden. Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de ongemakken voor verzoeker en de vrees voor vervolging niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de gevolgen van de administratieve handeling. De terugkeer naar verzoekers land van herkomst zou voor hem buitengewoon nadelig/dodelijk zijn.”*

3.18. In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord als volgt: *“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.*

Ook beweert betrokkene dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst waardoor hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst om daar deze aanvraag in te dienen. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst waardoor hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst om daar deze aanvraag in te dienen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”

Verzoeker haalt deze overwegingen niet onderuit door te poneren dat *“een terugkeer naar het land van herkomst een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.”*

3.19. Verzoeker is van oordeel dat verweerder geen rekening heeft gehouden met *“het geheel van feitelijke elementen”* bij zijn beoordeling of er al dan niet sprake is van buitengewone omstandigheden. De Raad ziet niet in en verzoeker legt ook niet uit hoe elementen die afzonderlijk niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheden in hun geheel genomen toch dergelijke omstandigheden kunnen vormen.

3.20. Verzoeker herhaalt doorheen zijn verzoekschrift de elementen die hij reeds naar voor bracht in de in punt 1.1. vermelde aanvraag – namelijk zijn lang verblijf van meerdere jaren in België, zijn integratie en het feit dat zijn ex-echtgenote en meerderjarige kinderen wettig in België verblijven – en is ervan overtuigd dat het wel degelijk buitengewone omstandigheden betreffen, maar hiermee toont hij niet aan dat de door verweerder gedane beoordeling ervan kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of strijdig met artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet is.

3.21. Voor het overige getuigt het verzoekschrift van slordigheden omdat er zaken worden aangehaald die niet verzoekers zaak betreffen, zoals *“Dit is een buitengewone inspanning die verweerder van verzoeker verwacht wetend dat ze amper in staat is om zich draaiend te houden in België, laat staan in*

Afghanistan en Pakistan.” of een lange asielprocedure waarmee geen rekening gehouden werd volgens verzoeker, terwijl hij die niet heeft ingeroepen in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Het verzoekschrift staat ook bol van onbegrip voor de eerste bestreden beslissing en geeft blijk van de overtuiging dat verweerder geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier, dat de eerste bestreden beslissing getuigt van gebrekkig onderzoek alsook dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat de eerste bestreden beslissing getuigt van overdreven formalisme door verzoeker te doen terugkeren naar zijn land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Dit alles kan uiteraard de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

3.22. De Raad concludeert dan ook dat verzoeker niet heeft aangetoond dat verweerder in casu zijn discretionaire bevoegdheid bij het beoordelen van de aangevoerde buitengewone omstandigheden op een incorrecte, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingevuld. Verzoekers eigen visie over zijn zaak geeft weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van zijn zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA